

200704043/1.

Datum uitspraak: 1 augustus 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/33063 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht, van 15 mei 2007 in het geding
tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 8 juni 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 15 mei 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 12 juni 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 18 juni 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. S.J.E. Horstink-von Meyenfeldt, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. E.J.J.M. van Tielraden, ambtenaar van Staat.

w.g. Horstink-von Meyenfeldt
Lid van de enkelvoudige kamer

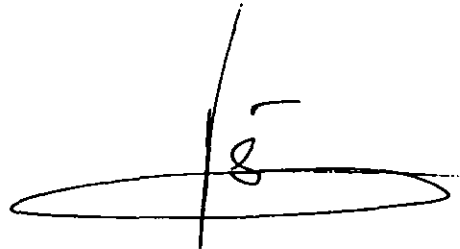
w.g. Van Tielraden
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 1 augustus 2007

345

Verzonden: 1 augustus 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK DEN HAAG

zittinghoudende te Utrecht
Sector bestuursrecht

zaaknummers: AWB 06/33063 BEPTDN
AWB 06/48655 ONBDN



**uitspraak van de enkelvoudige kamer voor de behandeling van vreemdelingenzaken
d.d. 15 mei 2007**

inzake

geboren op van Sierraleoonse nationaliteit,
eiser,
gemachtigde: mr. A.H. Heckman, advocaat te Utrecht,

tegen een besluit van

de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en
Integratie, verweerder,
gemachtigde: mr. C.M. Lindeboom, werkzaam bij de onder verweerder ressorterende
Immigratie- en Naturalisatiedienst te Den Haag.

Inleiding

1.1 Op 26 april 2001 heeft eiser een aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij beschikking van 6 augustus 2001 is eiser in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw), geldig van 1 juni 2001 tot 1 juni 2004.

1.2 Bij beslissing van 8 juni 2006 heeft verweerder de aanvraag van eiser van 27 april 2004 om een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd afgewezen. Eiser heeft hier tegen beroep bij deze rechtbank ingesteld.

1.3 Bij voornoemde beslissing van 8 juni 2006 heeft verweerder voorts bepaald dat aan eiser geen verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, Vw juncto artikel 3.4, eerste lid, aanhef en onder x, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb) wordt verleend. Eiser heeft hier tegen bezwaar gemaakt.

1.4 Bij brief van 4 oktober 2006 heeft verweerder de rechtbank eisers bezwaarschrift toegestuurd en heeft verweerder de rechtbank verzocht om de behandeling van eisers bezwaarschrift over te nemen en als beroepschrift, gevoegd met eisers beroep tegen de afwijzing van zijn aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, te behandelen.

1.5 De gedingen zijn behandeld ter zitting van 15 maart 2007, waar eiser in persoon is verschenen. Eiser en verweerder hebben ter zitting bij monde van hun gemachtigden hun

zaaknummer: AWB 06/33063 BEPTDN
AWB 06/48655 ONBTDN

blad 2

standpunten toegelicht.

Overwegingen

Ten aanzien van de verblijfsvergunning asiel

2.1 In geschil is of eiser in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd.

2.2 Eiser legt aan de aanvraag ten grondslag dat hij in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b, c en d Vw.

2.3 Verweerder heeft het bestreden besluit, voor zover hier van belang en samengevat, doen steunen op de volgende overwegingen. De grond voor verlening, als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw, is komen te vervallen, hetgeen aanleiding is om eisers aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd af te wijzen. Op het moment van het verlenen van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd bestonden er geen andere gronden, als genoemd in artikel 29 Vw, om de betreffende verblijfsvergunning te verlenen. Eiser heeft niet aannemelijk gemaakt dat het ontbreken van reisdocumenten die zijn reisverhaal kunnen onderbouwen, niet aan hem is toe te rekenen. Verder overweegt verweerder dat, nu eisers verklaringen tevens op onderdelen tegenstrijdig en ongeloofwaardig zijn, eisers asielrelaas ongeloofwaardig wordt geacht, zodat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel. De beoordeling van de huidige situatie leidt evenmin tot verlening van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c, Vw. Gelet op de ongeloofwaardigheid van eisers asielrelaas, is het niet aannemelijk dat eiser in het land van herkomst gegronde vrees heeft voor vervolging, dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen of dat hij in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van het traumatabeleid. Nu er geen aanleiding is om opnieuw een categoriaal beschermingsbeleid voor Sierra Leone in te stellen, komt eiser ook in de huidige situatie niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning op grond van de d-grond van artikel 29 Vw.

2.4 Eiser bestrijdt dit besluit en voert daartegen het volgende aan. Eiser is van mening dat verweerder op onjuiste dan wel onvoldoende gronden heeft gemotiveerd waarom eisers relaas ongeloofwaardig moet worden geacht. Eiser voert hiertoe aan dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat zijn verklaringen tegenstrijdig zijn. De verschillende data die eiser heeft moeten noemen waren moeilijk vast te stellen en een aantal van de genoemde tegenstrijdigheden zijn foutief vastgesteld of berusten op misverstanden. Eiser voert voorts aan dat hem eerst 4,5 jaar na zijn ingediende asielerzoek wordt tegengeworpen dat hij onvoldoende documenten heeft en dat zijn verklaringen tegenstrijdig zijn, hetgeen volgens eiser onredelijk is, aangezien verweerder hem in de tussentijd een verblijfsvergunning heeft verleend. Volgens eiser heeft verweerder voor een systeem gekozen waarbij de toetsing aan artikel 29, aanhef en onder a, b en c, Vw wordt uitgesteld indien een vergunning op grond van artikel 29, aanhef en onder d, Vw wordt verleend. Verweerder dient de consequenties hiervan te accepteren en dient eiser derhalve thans een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd te verlenen.

2.5 Ingevolge artikel 13 Vw wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning slechts ingewilligd, indien – voor zover hier van belang – internationale verplichtingen dan wel klemmende redenen van humanitaire aard daartoe nopen.

zaaknummer: AWB 06/33063 BEPTDN
AWB 06/48655 ONBTDN

blad 3

2.6 Ingevolge artikel 29 Vw kan een verblijfsvergunning asiel - onder meer - worden verleend aan de vreemdeling die een verdragsvluchteling is, dan wel die aannemelijk heeft gemaakt gegronde redenen te hebben om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen of van wie in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst wegens klemmende redenen van humanitaire aard.

2.7 Ingevolge artikel 34 Vw, zoals dat gold ten tijde van de aanvraag op 27 april 2004, kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 Vw van de vreemdeling die direct voorafgaande aan de aanvraag, gedurende drie achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf heeft genoten als bedoeld in artikel 8, onder c, Vw, slechts worden afgewezen indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28 Vw, afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 Vw voordoet.

2.8 In artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vw is bepaald dat de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 Vw, kan worden ingetrokken dan wel de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur ervan kan worden afgewezen, indien de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29 Vw, is komen te vervallen.

De rechtbank overweegt als volgt.

2.9 Niet in geschil is dat met de afschaffing per 16 september 2002 van het categoriale beschermingsbeleid voor Sierra Leone de grond voor de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, zoals die aan eiser is verleend, is komen te vervallen en voorts dat er ten tijde van het bestreden besluit geen aanleiding bestond om een categoriale beschermingsbeleid voor Sierra Leone te herinvoeren. Ter zitting heeft eisers gemachtigde medegedeeld dat eisers beroep zich beperkt tot de betwisting van het standpunt van verweerder dat er ten tijde van het slaan van de beschikking waarbij aan eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd werd verleend, dan wel ten tijde van het bestreden besluit, geen andere gronden uit hoofde van artikel 29 Vw bestonden om aan eiser een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd te verlenen.

2.10 De rechtbank overweegt allereerst met betrekking tot eisers stelling dat het onredelijk is dat hem eerst 4,5 jaar na zijn ingediende asielverzoek wordt tegengeworpen dat hij onvoldoende documenten heeft en dat zijn relaas ongeloofwaardig is, het volgende.

2.11 De rechtbank stelt vast dat de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) zich meermalen, bijvoorbeeld bij uitspraak van 28 maart 2002 (LJN: AE1168), een oordeel heeft gevormd over de situatie waarbij een vreemdeling op de d-grond van artikel 29 Vw een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd was verleend en de vreemdeling beroep had ingesteld tegen de (impliciete) afwijzing van zijn aanvraag om een verblijfsvergunning op grond van de a, b of c-grond van artikel 29 Vw. De AbRS heeft geoordeeld dat deze vreemdelingen niet-ontvankelijk in hun beroep dienden te worden verklaard. De AbRS heeft hiertoe overwogen dat de wetgever doorprocederen heeft willen uitsluiten en dat het de wetgevers bedoeling is geweest dat eerst ter gelegenheid van de intrekking van de verleende vergunning de beoordeling van de toepasbaarheid van de overige gronden, vermeld in artikel 29 Vw, in de daar aangegeven volgorde dient plaats te vinden en dat pas vanaf dat moment het mogelijk is om tegen de (niet langer impliciete) afwijzing van de aanvraag om een verblijfsvergunning op grond van andere gronden van artikel 29 Vw beroep in te stellen. Nu

zaaknummer: AWB 06/33063 BEPTDN
AWB 06/48655 ONBTDN

blad 4

hierin ligt besloten dat de wetgever deze volgorde en gang van zaken heeft voorzien en beoogd en aldus rekening heeft gehouden met de situatie dat pas na verloop van een aantal jaar het asielrelaas op geloofwaardigheid zal worden getoetst en dit, blijkens de jurisprudentie, door de AbRS kennelijk niet onredelijk wordt geacht, acht de rechtbank geen grond aanwezig om eiser te volgen in zijn standpunt.

2.12 De rechtbank ziet zich thans geplaatst voor de vraag of verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eisers asielrelaas ongeloofwaardig dient te worden geacht.

2.13 Bij de beoordeling van de vraag of verweerder het relaas van eiser in redelijkheid als ongeloofwaardig heeft kunnen bestempelen, gaat de rechtbank uit van het volgende toetsingskader. In de hoofdstukken C1/1.2, C1/3.2.2 en C1/3.3.4 Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc) is neergelegd dat verweerder het relaas en de daarin gestelde feiten voor waar aanneemt, indien de asielzoeker alle hem gestelde vragen zo volledig mogelijk heeft beantwoord en het relaas op hoofdlijnen innerlijk consistent en niet onaannemelijk is en strookt met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is. Bovendien geldt daarvoor als vereiste dat zich geen van de in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, Vw opgesomde omstandigheden die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van de asielzoeker voordoet. Als van dat laatste sprake is, mogen ingevolge artikel 31 Vw, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling en volgens de ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels, in het relaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het relaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan.

2.14 De rechter toetst deze beoordeling van verweerder terughoudend en beantwoordt de vraag of grond bestaat voor het oordeel dat verweerder, gelet op de motivering, neergelegd in het voornemen en het bestreden besluit, bezien in het licht van de verslagen van de gehouden gehoren, de daarop aangebrachte correcties en aanvullingen en het gestelde in de zienswijze, niet in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van het relaas kon komen.

2.15 Het vorenstaande in aanmerking genomen dient de rechtbank allereerst te beoordelen of verweerder in redelijkheid artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw aan eiser heeft kunnen tegenwerpen en dientengevolge heeft kunnen concluderen dat op voorhand afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

2.16 Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder in redelijkheid kunnen stellen dat eiser verwijtbaar ongedocumenteerd is. Tussen partijen is niet in geschil dat eiser geen documenten ter staving van de door hem gestelde afgelegde reisroute heeft overgelegd. Onder verwijzing naar de uitspraak van de AbRS van 1 augustus 2005 (nr. 200501866/1, LJN: AU0727, gepubliceerd in RO-Breed) overweegt de rechtbank dat verweerder aan tegenwerping van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw ten grondslag heeft kunnen leggen dat eiser onvoldoende heeft meegewerkt aan de vaststelling van zijn reisroute door het niet overleggen van de door hem gebruikte grensoverschrijdingsdocumenten, te weten een vals paspoort alsmede een vliegticket. Verweerder heeft voorts aan de tegenwerping van voornoemd artikel ten grondslag kunnen leggen dat eiser niet wist wat de kleur van het vliegtuig was of de naam van de luchtvaartmaatschappij waarmee hij heeft gevlogen. De informatie die eiser wel heeft verschaft betreffende zijn reis naar Nederland behoeft voor verweerder geen aanleiding te vormen om te concluderen dat eiser voldoende verifieerbare gegevens over zijn reisroute heeft verstrekt. De stelling van eiser dat hij thans, gelet op het

zaaknummer: AWB 06/33063 BEPTDN
AWB 06/48655 ONBDTN

blad 5

tijdsverloop, niet meer in het bezit is van bedoelde documenten en zich de details van zijn vlucht of zijn reisroute hierdoor ook niet meer kan herinneren, kan niet slagen. De vaststelling dat eiser niet over de noodzakelijke documenten beschikt en dat hij geen verifieerbare gegevens en details over zijn reisroute heeft kunnen verstrekken, is immers met name gebaseerd op de verklaring die eiser ten tijde van het eerste gehoor, te weten bij zijn aanvraag op 26 april 2001, heeft afgelegd.

2.17 Gelet op het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder in redelijkheid als uitgangspunt heeft kunnen nemen dat op voorhand afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van de door eiser afgelegde verklaringen. Derhalve dient van het asielrelaas een positieve overtuigingskracht uit te gaan, zoals hiervoor reeds uiteen is gezet.

2.18 De rechtbank is van oordeel dat verweerder, op basis van hetgeen eiser heeft verklaard, in redelijkheid tot de conclusie heeft kunnen komen dat van eisers relaas geen positieve overtuigingskracht uitgaat. Hierbij neemt de rechtbank in aanmerking dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen menen dat eiser ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd ten aanzien van zijn ontsnapping en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent de data waarop en de perioden waarin de stad volgens eiser door de rebellen is aangevallen, voorts omtrent het overlijden en wederzien van zijn moeder en ten slotte omtrent de plaatsen en duur van de perioden die eiser in het bos of Massima heeft doorgebracht.

2.19 De rechtbank stelt vast dat eiser onbetwist heeft gelaten dat hij ongeloofwaardige verklaringen omtrent zijn ontsnappingen heeft afgelegd, maar dat eiser wel heeft betwist dat hij tegenstrijdig heeft verklaard omtrent de drie laatstgenoemde onderwerpen. Ten aanzien hiervan overweegt de rechtbank als volgt.

2.20 Eiser heeft in het nader gehoor van 14 juni 2001 verklaard dat de rebellen op 6 januari 1999 de stad hebben aangevallen, dat de rebellen daarna zijn begonnen met het doden van mensen en dat er twee maanden lang zwaar is gevochten tussen de rebellen en de militairen. Eiser heeft voorts verklaard dat hij op die 6 januari 1999 een oom en veel vrienden is kwijtgeraakt, dat hij vervolgens drie maanden dan wel één maand in het bos heeft verbleven, maar dat hij toen van de rebellen terug naar de stad moest komen. Eiser heeft ten slotte verklaard en dat de rebellen, twee dagen na eisers terugkomst in de stad, hadden besloten niemand meer te doden en niet meer te vechten, dat deze situatie standhield totdat de soldaten de stad in 2000 weer veroverden en dat de rebellen er eind 2000 in slaagden om de stad te heroveren.

2.21 Nu uit algemene openbare bronnen, te weten het Bundesamt für die Anerkennung ausländischer Flüchtlinge (Baf): Entwicklung seit Juni 1998 und aktuelle Lage Menschenrechtssituation Rückkehrgefährdung Stand: Oktober 2000, is gebleken dat de rebellen reeds in december 1998 hadden ingenomen en uit het Bundesamt für die Anerkennung ausländischer Flüchtlinge (Baf): Entwicklung seit Oktober 1999 und aktuelle Politischen Lage Menschenrechten Stand: Juli 2000, is gebleken dat er in oktober 1999 zwaar werd gevochten om , terwijl er volgens eiser toen sprake was van een periode waarin niet werd gevochten, heeft verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank op het standpunt kunnen stellen dat eisers relaas hieromtrent niet geloofwaardig is te achten. De rechtbank acht met name van belang dat eiser de dag waarop hij stelt een oom en vrienden te hebben verloren, te weten 6 januari 1999, een dag die aldus indruk moet hebben gemaakt, heeft genoemd als de dag waarop voor het eerst werd aangevallen en dat deze gestelde dag van eerste aanval niet valt te rijmen met de informatie uit eerdergenoemde

zaaknummer: AWB 06/33063 BEPTDN
AWB 06/48655 ONBDN

blad 6

openbare bronnen. De stelling dat het moeilijk is om vast te stellen wanneer de stad daadwerkelijk geheel onder controle werd gehouden door de rebellen of de soldaten, acht de rechtbank, nu eiser in zijn herinnering de datum van het verlies van een familielid en van vrienden aan de eerste aanval heeft gekoppeld en aldus een voor hem kenbare markering in de tijd heeft aangebracht, onvoldoende om hiermee aan de tegenstrijdigheden tussen eisers verklaringen met de berichten uit algemene bronnen voorbij te gaan. Zoals reeds eerder is overwogen, kan de stelling van eiser dat hij thans, gelet op het tijdsverloop, niet meer in staat kan worden geacht om specifieke details en tijdstippen te noemen, niet slagen, nu verweerders conclusie dat eiser tegenstrijdig verklaart op dit punt met name is gebaseerd op de verklaring die eiser ten tijde van het eerste gehoor, te weten bij zijn aanvraag op 26 april 2001, en het nader gehoor van 14 juni 2001 heeft afgelegd.

2.22 Verweerder heeft zich in het bestreden besluit voorts op het standpunt gesteld dat eiser tegenstrijdig heeft verklaard door in het eerste gehoor van 26 april 2001 te verklaren dat zijn ouders waren overleden, terwijl hij in het nader gehoor heeft verklaard dat zijn moeder nog leefde. Eiser heeft hiertegen ingebracht dat uit het procesdossier blijkt dat eiser het woordje ouders heeft doorgestreept en er vader heeft bovengeschreven, dat deze correctie ten onrechte niet is meegenomen in de correcties en dat deze verklaring derhalve niet tegenstrijdig is met die van het nadere gehoor. Nu eiser in het eerste gehoor, nadat hij heeft verklaard dat zijn ouders waren overleden, vervolgens heeft verklaard dat zijn verzorging direct daarna door een ander dan zijn ouders is overgenomen, heeft verweerder hierin eisers intentie om te verklaren dat zijn beide ouders waren overleden ten tijde van het eerste gehoor, bevestigd kunnen zien. De rechtbank is dan ook van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de verklaringen van eiser tegenstrijdig zijn op dit punt.

2.23 Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich voorts in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser, nu hij in het gehoor van 26 april 2001 heeft verklaard dat hij drie maanden in het bos heeft verbleven, terwijl hij in hetzelfde gehoor later verklaart dat hij één maand in het bos is gebleven, op dit punt eveneens tegenstrijdig heeft verklaard. Eiser standpunt dat verweerder eiser ten onrechte op data en tijdstippen vastpint, deelt de rechtbank niet. Ook hier kan een beroep op het tijdsverloop niet slagen, nu voornoemde conclusies van verweerder zijn gebaseerd op het gehoor van 26 april 2001.

2.24 Gelet op het vorenstaande alsook gelet op overige door verweerder vastgestelde - en door eiser onbetwist gelaten - tegenstrijdigheden in eisers verklaringen, heeft verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat van eisers asielrelaas geen positieve overtuigingskracht uitgaat, dat het daarom als ongeloofwaardig kan worden aangemerkt en dat eiser derhalve op het moment dat aan eiser de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, aanhef en onder d, Vw werd verleend, niet in aanmerking kwam voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid aanhef en onder a, Vw.

2.25 Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen ten aanzien van het asielrelaas, is niet aannemelijk dat eiser destijds bij gedwongen verwijdering naar Sierra Leone een reëel risico liep op een behandeling als bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Evenmin zijn andere individuele feiten en omstandigheden gesteld op grond waarvan een dergelijke vrees destijds alsnog aannemelijk moet worden geacht. Eiser kon aan het bepaalde in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw, derhalve geen aanspraak op een verblijfsvergunning ontlenen.

zaaknummer: AWB 06/33063 BEPTDN
AWB 06/48655 ONBTDN

blad 7

2.26 De rechtbank is voorts van oordeel dat verweerder in redelijkheid, gelet op het vorenoverwogene omtrent de geloofwaardigheid van het asielrelaas, heeft kunnen oordelen dat uit de verklaringen van eiser noch uit overige aanwijzingen blijkt dat eisers vertrek uit zijn land van herkomst verband houdt met zodanige traumatische ervaringen dat van hem daarom in redelijkheid niet kon worden verwacht terug te keren naar Sierra Leone en dat eiser derhalve destijds niet in aanmerking kwam voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, Vw.

2.27 Vervolgens dient te worden beoordeeld of verweerder op goede gronden heeft geoordeeld dat aan eiser gezien de situatie ten tijde van het bestreden besluit geen verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b of c, Vw diende te worden verleend. De rechtbank overweegt hiertoe het volgende.

2.28 Ten aanzien van de beoordeling van de situatie ten tijde van het bestreden besluit heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat de veranderde situatie in Sierra Leone niet kan leiden tot een andere beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas zoals reeds door verweerder is weergegeven. Het relaas van eiser, noch de overige thans bekende feiten en omstandigheden, afgezet tegen de algemene ambtsberichten van de Minister van Buitenlandse Zaken van 8 juli 2002, 31 juli 2003, 4 maart 2004 en 25 april 2005 zijn reden om aan te nemen dat eiser thans kan worden aangemerkt als een vluchteling in de zin van het Vluchtelingenverdrag. De rechtbank overweegt vervolgens dat eiser, gelet op het vorenoverwogene, niet aannemelijk heeft gemaakt dat er daadwerkelijk concrete redenen zijn, gelegen in zijn persoonlijke feiten en omstandigheden die de conclusie rechtvaardigen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Verweerder heeft derhalve terecht geoordeeld dat eiser niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw. Aan het door eiser aangevoerde, te weten dat hij vanwege de gestelde moord op zijn vader zou zijn getraumatiseerd en dat daarom van hem niet kan worden verwacht dat hij terugkeert naar zijn land van herkomst, heeft verweerder, eveneens gelet op de overwegingen omtrent de geloofwaardigheid van het asielrelaas, geen geloof behoeven te hechten. Ook overigens zijn er door eiser geen klemmende redenen van humanitaire aard aangevoerd op grond waarvan verweerder aan eiser een verblijfsvergunning niet heeft kunnen onthouden. Gelet op het voorgaande is er geen reden om aan te nemen dat eiser thans wel in aanmerking komt voor één van de gronden van artikel 29 Vw. Verweerder heeft dit standpunt naar het oordeel van de rechtbank in het bestreden besluit voldoende gemotiveerd.

2.29 Het beroep van eiser, voor zover dat is gericht tegen het niet verlenen van een verblijfsvergunning asiel op de a-, b-, of c-grond van artikel 29 Vw ten tijde van het slaan van de beschikking waarbij aan eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd werd verleend dan wel ten tijde van het bestreden besluit, is derhalve ongegrond.

Ten aanzien van de verblijfsvergunning regulier

2.30 Eiser heeft ter zitting meegedeeld dat hij zijn ingediende bezwaar tegen de afwijzing van verweerder om aan hem een verblijfsvergunning regulier onder de beperking verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling te verlenen, intrekt. De vraag of het door verweerder aan de rechtbank toegezonden bezwaarschrift thans, gelet op het bepaalde in de Veegwet II, als beroepschrift kan worden aangemerkt, behoeft derhalve geen verdere bespreking.

zaaknummer: AWB 06/33063 BEPTDN
AWB 06/48655 ONBTDN

blad 8

2.31 Aangezien ook overigens geen aanleiding bestaat om te oordelen dat het bestreden besluit niet in stand kan blijven, wordt het beroep ongegrond verklaard.

2.32 Van omstandigheden op grond waarvan een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is niet gebleken.

zaaknummer: AWB 06/33063 BEPTDN
AWB 06/48655 ONBDN

blad 9

Bestissing

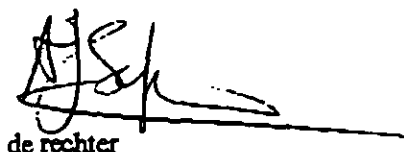
De rechtbank

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. A.J. Scheijde, lid van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken, en uitgesproken in het openbaar op 15 mei 2007, in tegenwoordigheid van mr. A. Bouteibi als griffier.



de griffier



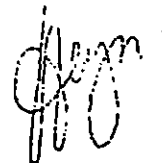
de rechter

afschrift verzonden op: 15 MEI 2007

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. Het beroepschrift dient één of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 Algemene wet bestuursrecht is niet van toepassing.

Waar kopie conform
de Griffier



AARTSEN HEKMAN LODDER
advocaten

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN 3480-C	
12 JUN 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	V3
BEHANDELD: DD:	PAR:

Mr J.W. Aartsen
Mr A.H. Hekman
Mr P.G.M. Lodder
Mr B. Mor-Yazir
 advocaten & procureurs

Officemanager:
 Mw. M.L.C.M. van der Linden

Van Asch van Wijckskade 31-I
 3512 VR Utrecht
 Tel.: 030-2302060
 Fax.: 030-2300576
 Hekman@ahil-advocaten.nl

Raad van State
 T.a.v. Afdeling bestuursrechtspraak
 Postbus 16113
2500 BC Den Haag

Tevens per fax: (070) 3651380

Utrecht, 11 juni 2007

Inzake / **staat**
Uw kenmerk :
Ous kenmerk : AH/20070116

Geeft eerbiedig te kennen:

geboren op [] vreemdeling van Sierraleoonse nationaliteit,
 wonende te [], ter zake dezer domicilie kiezende te Utrecht, Van Asch van
 Wijckskade 31 I (3512 VR), ten kantore van de advocaat en procureur mr. A.H. Hekman,
 die verklaart door hem bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn tot het instellen van het hoger
 beroep tegen de uitspraak van de rechtbank s'-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht d.d. 15
 mei 2007, met het kenmerk 06/33063 en als zodanig dit hoger beroepschrift ondertekent;

dat appellant zich niet kan verenigen met de uitspraak van rechtbank 's-Gravenhage
 nevenzittingsplaats Utrecht d.d. 15 mei 2007, waarvan een afschrift hierbij wordt overgelegd.

appellant komt tijdig in hoger beroep van de uitspraak d.d. 15 mei 2007 en formuleert
 daartegen de navolgende grieven;

**AARTSEN HEKMAN LODDER***advocaten***Grief 1**

De Rechtbank Utrecht overweegt ten onrechte onder 2.11: *"De rechtbank stelt vast dat de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) zich meermalen, bijvoorbeeld bij uitspraak van 28 maart 2002 (LJN: AE1168), een oordeel gevormd over de situatie waarbij een vreemdeling op de d-grond van artikel 29 Vw een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd was verleend en de vreemdeling beroep had ingesteld tegen de (impliciete) afwijzing van zijn aanvraag om een verblijfsvergunning op grond van de a, b of c-grond van artikel 29 Vw. De AbRS heeft geoordeeld dat deze vreemdelingen niet-ontvankelijk in hun beroep dienden te worden verklaard. De AbRS heeft hiertoe overwogen dat de wetgever doorprocederen heeft willen uitsluiten en dat het de wetgevers bedoeling is geweest dat eerst ter gelegenheid van de intrekking van de verleende vergunning de beoordeling van de toepasbaarheid van de overige gronden, vermeld in artikel 29 Vw, in de daar aangegeven volgorde dient plaats te vinden en dat pas vanaf dat moment het mogelijk is om tegen de (niet langer impliciete) afwijzing van de aanvraag om een verblijfsvergunning op grond van andere gronden van artikel 29 Vw beroep in te stellen. Nu hierin ligt besloten dat de wetgever deze volgorde en gang van zaken heeft voorzien en beoogd en aldus rekening heeft gehouden met de situatie dat pas na verloop van een aantal jaar het asielrelaas op geloofwaardigheid zal worden getoetst en dit, blijkens de jurisprudentie, door de AbRS kennelijk niet onredelijk wordt geacht, acht de rechtbank geen grond aanwezig om eiser te volgen in zijn standpunt."*

De aangehaalde jurisprudentie betreft de algemene vraag of in het algemeen deze toetsingsvolgorde beoogd is door de wetgever en of dit niet kennelijk onredelijk is. Het betreft in casu echter de bijzondere vraag, namelijk of bij die uitgestelde toetsing de geloofwaardigheid nog wel ter discussie gesteld kan worden op de wijze door de IND hier gehanteerd.

Het systeem van toetsing wordt derhalve niet bestreden maar enkel een onderdeel ervan, namelijk de geloofwaardigheid.

*AARTSEN HEKMAN LODDER**advocaten*

In de door de rechtbank aangehaalde jurisprudentie wordt verwezen naar de bijbehorende kamerstukken (Memorie van Toelichting en Nota naar aanleiding van het verslag). In de aangehaalde pagina's van deze kamerstukken wordt enkel uiteengezet waarom dit systeem van toetsing er is, namelijk om doorprocederen te voorkomen. Dit wordt gelegitimeerd met de overwegingen dat de belangen voor doorprocederen weggenomen moeten worden. Dat is getracht door één soort status te creëren en geen verschil te maken in de voorzieningen die bij de status verleend worden. Echter totaal niet betrokken in de beoordeling is de omstandigheid dat er sprake kan zijn van een belang in verband met bewijsnood.

Uit de aangehaalde kamerstukken blijkt duidelijk dat de wetgever niet heeft overwogen dat er een belang is bij de vreemdeling om niet na jaren geconfronteerd te worden met een tegenwerping in het kader van de geloofwaardigheid die hij direct wel had kunnen beantwoorden, maar jaren later niet meer.

Voorts wenst appellant te verwijzen naar de annotatie van mr. Olivier bij de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van 28 maart 2002 (bijlage) en het kamerstuk TK 1999-2000, 26732, nr.7, p.40-41 (bijlage). Hieruit blijkt dat het uitgangspunt is dat de bewijspositie van vreemdeling niet verslechterd mag worden. Dus, verweerder is niet gehouden de motivering aan te geven van de inwilligende beslissing, dit is inmiddels duidelijk. Wel is er kennelijk een beoordeling geweest van de gronden a, b en c en heeft die niet tot inwilliging geleid (maar de d-grond wel). Er is dus sprake van een impliciete afwijzing. De bewijspositie van de vreemdeling zou enkel niet geschaad worden indien verweerder, ondanks het verlenen van de asielvergunning op de d-grond, alvast meedeelt om welke redenen niet op grond van a, b en c tot inwilliging is overgegaan. Immers, zoals bij de toetsing van de geloofwaardigheid is het noodzakelijk dat betrokkene aanvullende verklaringen kan geven. De vreemdeling legt zijn verklaringen af in de gehoren, echter hij kan pas in een voornemen (die nu dus niet wordt afgegeven) vernemen wat het standpunt is ten aanzien van de verklaringen over de reisroute bijvoorbeeld. Of deze voldoende zijn of niet. In onderhavige zaak wordt dit standpunt (dat de

AARTSEN HEKMAN LODDER
— *advocaten* —

verklaringen onvoldoende zijn) echter achtergehouden totdat 4,5 jaren later de toetsing alsnog plaatsvindt. In dat geval brengt het uitgangspunt dat door de regering, gezien de kamerstukken, is aangenomen, namelijk de bewijspositie van de vreemdelingen niet te verslechteren, met zich mee dat verweerder zich redelijkerwijs niet meer op het standpunt kan stellen dat het relaas ongeloofwaardig is, danwel zoals in casu, dat de verklaringen ten aanzien van de reisroute onvoldoende zijn.

Concluderend, in de jurisprudentie, noch in de kamerstukken, is expliciet aandacht besteed aan de kwestie dat er een belang is bij de vreemdeling om direct geconfronteerd te worden met de tegenwerping dat zijn verklaringen onvoldoende zijn of dat er onvoldoende documenten zijn. Wel blijkt uit de kamerstukken dat de wetgever expliciet de rechtspositie van de vreemdeling niet wil verslechteren met de nieuwe wet. Dit dient te leiden tot de conclusie dat, indien vastgehouden wordt aan het systeem en volgorde van toetsen, verweerder bij de intrekking van de verblijfsvergunning op de d-grond, redelijkerwijs niet meer zich op het standpunt kan stellen dat er onvoldoende documenten zijn danwel onvoldoende verklaringen zijn afgelegd.

Grief 2

Voorts kan appellant zich niet verenigen met rechtsoverweging 2.16: *"Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder in redelijkheid kunnen stellen dat eiser verwijtbaar ongedocumenteerd is. Tussen partijen is niet in geschil dat eiser geen documenten ter staving van de door hem gestelde afgelegde reisroute heeft overgelegd. Onder verwijzing naar de uitspraak van de AbRS van 1 augustus 2005 (nr. 200501866/1, LJN: AU0727, gepubliceerd in RO-breed) overweegt de rechtbank dat verweerder aan tegenwerping van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw ten grondslag heeft kunnen leggen dat eiser onvoldoende heeft meegewerkt aan de vaststelling van zijn reisroute door het niet overleggen van de door hem gebruikte grensoverschrijdingsdocumenten, te weten een vals paspoort alsmede een vliegticket. Verweerder heeft voorts aan de tegenwerping van voornoemd artikel ten*

**AARTSEN HEKMAN LODDER***advocaten*

grondslag kunnen leggen dat eiser niet wist wat de kleur van het vliegtuig was of de naam van de luchtvaartmaatschappij waarmee hij heeft gevlogen. De informatie die eiser wel heeft verschaft betreffende zijn reis naar Nederland behoeft voor verweerder geen aanleiding te vormen om te concluderen dat eiser voldoende verifieerbare gegevens over zijn reisroute heeft verstrekt. De stelling van eiser dat hij thans, gelet op het tijdsverloop, niet meer in het bezit is van bedoelde documenten en zich de details van zijn vlucht of zijn reisroute hierdoor ook niet meer kan herinneren, kan niet slagen. De vaststelling dat eiser niet over de noodzakelijke documenten beschikt en dat hij geen verifieerbare gegevens en details over zijn reisroute heeft kunnen verstrekken, is immers met name gebaseerd op de verklaring die eiser ten tijde van het eerste gehoor, te weten bij zijn aanvraag op 26 april 2001, heeft afgelegd."

Onder verwijzing naar de argumentatie onder grief 1, stelt appellant zich op het standpunt dat rechtbank hier duidelijk het probleem benoemd. Verwezen wordt immers naar de verklaring van het eerste gehoor van 26 april 2001. Echter pas in een voornemen kan de vreemdeling vernemen welke verklaringen onduidelijk of onvoldoende zijn, aan welke documenten verweerder belang hecht, of misschien dat de verklaringen wel voldoende zijn. Dit alles is appellant onthouden, hij wordt in het ongewisse gelaten, terwijl verweerder wel een oordeel daaromtrent heeft. Het is niet redelijk dit oordeel (betreffende de documenten en de verklaringen) achter te houden, en pas na jaren de vreemdeling de gelegenheid te geven daarop te reageren. Hij kan dan niet meer de gedetailleerde aanvulling geven, die wel mogelijk was in het begin van de procedure. De vreemdeling wordt daardoor in zijn bewijspositie onnodig geschaad, en dit is ook (naast het vereiste van zorgvuldige besluitvorming) in strijd met de bedoeling van de wetgever, zie daarvoor de argumentatie onder grief 1.

Grief 3

Rechtsoverweging 2.24 kan, vanwege de hierboven geformuleerde grieven, geen stand houden. Er is ten onrechte geconcludeerd dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt

AARTSEN HEKMAN LODDER

advocaten

heeft kunnen stellen dat de positieve overtuigingskracht in het relaas van appellant ontbreekt.
Ook de rechtsoverwegingen 2.25 2.26 en 2.28 kunnen om die reden geen stand houden.

MITSDIEN

het de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State moge behagen:
de uitspraak waarvan beroep te vernietigen en het hoger beroep gegrond te verklaren, althans
een zodanige beslissing te nemen als de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State
in goede justitie vermene te behoren;
met veroordeling van verweerder (ex artikel 8:75 Awb) in de kosten die appellant in
verband met de behandeling van de onderhavige procedure redelijkerwijs heeft moeten
maken;

Advocaat

